

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **N. B. T.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2007, č. j. 10 Ca 211/2006 - 43,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2007, č. j. 10 Ca 211/2006 - 43 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 6. 2006, č. j. SCPP-1866/C-214-2006 (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaným podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno, Oddělení cizinecké policie Brno-město (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 3. 2006, č. j. SCPP-011139/BR-I-CI-8-2005, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o zvláštní pobytové povolení – povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a to podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 15. 10. 2007, č. j. 10 Ca 211/2006 - 43, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud ze správního spisu zjistil, že žalobce podal první žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny s manželkou již dne 4. 3. 2005. Tato žádost byla zamítnuta dne 1. 8. 2005. Odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí uvedené žádosti bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 10. 2005, které nabylo právní moci dne 21. 10. 2005. Toto rozhodnutí napadl žalobce samostatnou žalobou u Městského soudu v Praze, vedenou pod sp. zn. 6 Ca 275/2005. V den právní moci zamítavého rozhodnutí, tj. dne 21. 10. 2005, podal žalobce opět žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny s manželkou, kterou správní orgán prvního stupně dne 1. 3. 2006 zamítl podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost České republiky (dále jen „ČR“) nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 6. 2006.

Předmětné řízení bylo zahájeno dne 21. 10. 2005. Žalobce namítal nesprávnou aplikaci ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pro posouzení této námítky se městský soud musel zabývat otázkou, jaké znění zákona o pobytu cizinců se na problematiku vztahuje, neboť v mezidobí od zahájení řízení do vydání rozhodnutí o odvolání došlo ke změně dotčeného předpisu, a to především zákonem č. 161/2006 Sb., s účinností od 27. 4. 2006. Městský soud po výkladu příslušných přechodných ustanovení dospěl k závěru, že na posuzovaný případ se aplikuje zákon o pobytu cizinců ve znění dosavadních předpisů, tj. ve znění právní úpravy platné do 26. 4. 2006.

Městský soud naznal, že žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR měla být posuzována podle ustanovení § 78 an. zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 26. 4. 2006. Uvedl, že zákon o pobytu cizinců doznal podstatných změn se vstupem ČR do Evropské unie (dále jen „EU“) k 1. 5. 2004, a to zákonem č. 217/2002 Sb. První část zákona o pobytu cizinců, upravující pobyt cizinců na území České republiky, po této novele v hlavě IV. (zahrnující ustanovení § 64a až § 87) upravuje jejich trvalý pobyt na území a v hlavě IVa. (zahrnující ustanovení § 87a až § 87u) obsahuje úpravu pobytu občana EU a jeho rodinných příslušníků na území na základě zvláštního pobytového povolení. Novela zákona o pobytu cizinců č. 217/2002 Sb. tak rozdělila cizince do dvou kategorií, a to na občany EU a na ostatní cizince. Jednotlivá ustanovení obsažená v hlavě IVa. zákona o pobytu cizinců jsou ve vztahu k ustanovením, obsaženým v hlavě III. a IV. téhož zákona, ustanoveními speciálními, vztahujícími se na cizince, kteří jsou občany EU. V daném případě je žalobce, který podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR, cizincem (podle ustanovení § 1 odst. 2 zákona se cizincem rozumí fyzická osoba, která není občanem ČR, včetně občana EU), který není občanem EU, a proto o žádosti jím podané mělo být rozhodováno podle ustanovení hlavy IV. zákona o pobytu cizinců. Správní orgány obou stupňů tak zatížily svá rozhodnutí chybnou aplikací ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť žádost žalobce zamítly podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona ve znění do 26. 4. 2006, které je obsaženo v hlavě IVa. zákona. Správně měly podle přechodného ustanovení zákona č. 161/2006 Sb., čl. II. bodu 3, postupovat podle ustanovení hlavy IV. a nikoliv podle hlavy IVa., na kterou odkazoval bod 7. přechodných ustanovení.

Výklad, přijatý žalovaným, dle kterého se uzavřením sňatku s občankou ČR stal žalobce rodinným příslušníkem občana EU (§ 15a zákona o pobytu cizinců), nemůže, dle názoru městského soudu, obstát. Při tomto výkladu by se totiž ustanovení § 65 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců stalo obsoletním. Pod pojmem *občan Evropské unie* bylo nutno chápat cizince, kteří jsou ve státním svazku k zemím Evropského společenství. Tito občané měli založen zvláštní režim podle hlavy IVa. zákona o pobytu cizinců. Pod pojmem *rodinný příslušník občana Evropské unie* bylo proto nezbytné, pro účely zákona o pobytu cizinců ve znění novely č. 217/2002 Sb., chápat rodinného příslušníka, který o povolení k pobytu žádá odvozeně, tedy z titulu rodinné příslušnosti k cizinci, který je občanem EU a který o povolení k pobytu žádá originálně pro sebe, z důvodů uvedených v hlavě IVa. zákona o pobytu cizinců.

Další novelou provedenou zákonem č. 222/2003 Sb. došlo ke změně ustanovení § 87a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého se ustanovení o povolení k přechodnému pobytu občanů EU vztahují i na *rodinného příslušníka státního občana České republiky nebo občana Evropské unie*. Pokud šlo o trvalý pobyt, tak novelizované ustanovení § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovilo, že policie vydá na žádost rodinného příslušníka státního občana ČR povolení k trvalému pobytu. Tato právní úprava se ohledně rodinných příslušníků občanů ČR překrývala s právní úpravou současně platnou v ustanoveních § 65 a násl. zákona o pobytu cizinců. Ustanovení hlavy IV. zákona pak umožňovaly i zamítnutí žádosti z důvodu, že manželství bylo uzavřeno pouze s cílem získat povolení k pobytu; právní úprava v hlavě IVa. zákona o pobytu cizinců tuto možnost neznala, přičemž důvody pro zamítnutí žádosti se předně týkaly ohrožení bezpečnosti státu a narušování veřejného pořádku.

Podle hlavy IVa. zákona o pobytu cizinců měly žádat o povolení k trvalému pobytu v ČR osoby, kterým svědčí buď originální právo pobývat v jiném členském státě EU, tedy *občané EU*, nebo osoby, jejichž právo pobývat na území členského státu EU je odvozeno od práva občanů EU, tedy *jejich rodinní příslušníci* [čl. 18 a čl. 39 až 48 Smlouvy o založení ES a sekundární legislativa Evropského společenství – Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“)]. Za této situace považuje městský soud za poněkud nelogické, pokud zákonodárce umožnil žádat o povolení k trvalému pobytu na území ČR rovněž osobám, které samy nejsou občany EU, ani nejsou rodinnými příslušníky občanů EU z jiných členských zemí, jsou však *rodinnými příslušníky občanů ČR*. Občan ČR je sice zároveň občanem EU, avšak z komunitárního práva se odvozuje právo občanů EU pobývat v jiném členském státě, nikoliv jeho právo pobývat ve vlastním státě. Z tohoto důvodu může *rodinný příslušník* občana EU odvozovat své právo pobytu od práva pobytu *občana EU*, pokud tento občan pobývá v jiné členské zemi EU, nikoliv ve své vlastní zemi. Tento závěr dovozuje městský soud i ze čl. 3 odst. 1 směrnice č. 2004/38/ES, kde se stanoví, že se tato směrnice vztahuje na všechny *občany Unie*, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na *jejich rodinné příslušníky*, kteří je doprovázejí nebo následují. Až od účinnosti novely zákona o pobytu cizinců, provedené zákonem č. 161/2006 Sb. (s účinností od 27. 4. 2006), bylo do zákona vloženo ustanovení § 15a odst. 4 písm. b), podle něhož se ustanovení tohoto zákona týkající se *rodinného příslušníka EU* obdobně vztahují i na cizince, který je *rodinným příslušníkem občana ČR*.

Trvalý pobyt rodinného příslušníka občana ČR se tedy v platném znění řídí ustanoveními hlavy IVa. zákona o pobytu cizinců.

K námitce vztahující se k výkladu pojmu *veřejný pořádek*, který při aplikaci ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců provedl žalovaný, městský soud uvedl, že se jedná o neurčitý právní pojem, který byl převzat z komunitárního práva v rámci transpozice směrnice č. 2004/38/ES. Podle ustálené judikatury Evropského soudního dvora (rozsudky ve věci 36/75 *Rutili*, 30/77 *Bouchereau*, C-348/96 *Calfa*, C-482/01 a C-493/01 *Orfanopoulos a Oliveri*, C-503/03 *Komise proti Španělsku*, C-441/02 *Komise proti Německu*), je třeba tento neurčitý pojem vykládat restriktivně, neboť představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob, jejíž dosah nemohou členské státy určovat jednostranně. Vnitrostátní orgán se může na veřejný pořádek odvolat v případě protiprávního jednání, které představuje porušení veřejného zájmu, za současné existence skutečné a dostatečně závažné hrozby, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Z uvedeného je zřejmé, že je sporné, zda samotné uzavření manželství za účelem získání povolení k trvalému pobytu by mohlo být považováno za narušení veřejného pořádku. Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku publikovaném pod č. 1335/2007 Sb. NSS, k závěru, že existence účelového manželství žadatele o povolení k trvalému pobytu lze za existence splnění určitých podmínek podřadit pod pojem *ohrožení veřejného pořádku*. Žalovaný shledal, že žalobce opakovaně porušil platné právní předpisy ČR, jelikož na území ČR vstoupil bez platného cestovního dokladu, překročil hranice mimo hraniční přechod, v řízení uvedl nepravdivé informace; už tato jednání žalovaný označil za narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Žalovaný dále vzal za prokázané, že žalobce uzavřel manželství s občankou ČR pouze s cílem získat na území ČR trvalý pobyt. Městský soud uzavřel, že v žalobcově případě kumulace uvedených důvodů svědčí o správnosti závěru žalovaného. Soud se tedy neztotožnil s žalobcovým tvrzením, že narušení veřejného pořádku závažným způsobem dosahuje minimálně intenzity spáchání trestného činu mimořádné závažnosti. Městský soud dále k námitce žalobce uvedl, že podle ustanovení § 163 písm. n) zákona o pobytu cizinců je Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie oprávněno ověřovat, zda cizinec neuzavřel sňatek s cílem získat oprávnění k pobytu. Konečně námitku, že žalobci nebylo vyhověno zejména z důvodu jeho národnosti, městský soud shledal nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku městského soudu brojil žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností opírající se o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především namítá, že městský soud nesprávně posoudil otázku aplikace hlavy IVa. zákona o pobytu cizinců. Žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu byla podána dne 21. 10. 2005. Žalobce žádal o povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana EU podle ustanovení § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců; žádost byla posuzována podle ustanovení § 87e odst. 1 téhož zákona. Správní orgány o předmětné žádosti rozhodovaly podle zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 428/2005 Sb., který nabyl právní moci dne 23. 11. 2005 a neobsahoval přechodná ustanovení. Podle ustanovení § 87e odst. 1, věty první zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, policie vydá na žádost *rodinného příslušníka státního občana ČR* povolení k trvalému pobytu. Zákon z hlediska podmínek pro udělení povolení k trvalému

pobytu nerozlišuje, zda se v případě rodinného příslušníka občana ČR jedná o *občana EU* nebo o *občana třetího státu*; liší se pouze vydávané doklady. Výklad provedený městským soudem, podle kterého se ustanovení § 87e zákona o pobytu cizinců vztahuje pouze na *rodinné příslušníky občanů ČR, kteří jsou občany EU*, by znamenal diskriminaci rodinných příslušníků občanů ČR, kteří jsou občany třetích států. Soud totiž současně konstatuje, že se ustanovení § 87e zákona o pobytu cizinců vztahuje na *rodinné příslušníky EU* (cizinců) bez ohledu na to, zda jsou samy občany EU či nikoliv. Pokud by se na rodinné příslušníky občanů ČR měla vztahovat ustanovení hlavy IV. zákona o pobytu cizinců, tj. úprava udělování povolení k pobytu občanům třetích států, byli by tak znevýhodněni z hlediska předkládaných náležitostí i širě důvodů pro zamítnutí.

Jedním z argumentů městského soudu byla překrývající se právní úprava režimu povolení k trvalému pobytu ohledně rodinných příslušníků občanů ČR (hlava IV a ustanovení § 65 a násl. zákona o pobytu cizinců). Zmiňovaná duplicita byla odstraněna zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od 23. 11. 2005. Dle důvodové zprávy se na rodinné příslušníky občanů ČR, kteří se po vstupu ČR do EU stali současně občany EU, vztahuje speciální a výhodnější úprava podle ustanovení § 87e zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatel má dále zato, že městský soud překročil rozsah žalobních námitek, a tím porušil ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť v žalobě nebyl uveden žalobní bod, že se na řízení neměla vztahovat hlava IVa. zákona o pobytu cizinců. Toto pochybení soudu považuje stěžovatel za vadu řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Závěrem stěžovatel poukazuje na nejednotnost rozhodování městského soudu ve skutkově shodných věcech žalobce. Dne 26. 9. 2007 byl městským soudem vydán rozsudek č. j. 6 Ca 275/2005 – 38, kterým byla zamítnuta žaloba žalobce o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2005, č. j. SCPP-3435/C-214-2005. V této věci žalovaný při rozhodování vycházel ze stejných ustanovení zákona o pobytu cizinců jako v nyní napadeném rozhodnutí. Šestý senát městského soudu tak rozhodl o skutkově shodné věci zcela opačně než nyní učinil senát desátý.

Žalovaný se k věci nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve tvrzenou vadou řízení před městským soudem [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jak bylo výše uvedeno, její podstata je založena na tvrzení, že městský soud zrušil správní rozhodnutí z důvodů, které nebyly žalobou namítány. K tomu je třeba uvést, že pokud by tomu tak skutečně bylo, jednalo by se o vadu, která by bez dalšího naplňovala předmětný kasační důvod. K této otázce se zdejší soud vyslovil například ve svém rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 – 63, kde konstatoval, že „je jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonost rozhodnutí o věci

samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu (žalobní bod), který nebyl žalobcem uplatněn. Tento nesprávný postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je jinak ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 1 s. ř. s.), neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí.“ (rozsudek je dostupný na www.nssoud.cz).

Skutkově a právně prakticky identickou věcí jako v případě nyní projednávaném se Nejvyšší správní soud zabýval již ve svém rozsudku ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 As 36/2007 - 61 (dostupný na www.nssoud.cz), kde bylo soudem zrušeno rozhodnutí o zamítnutí žádosti státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky o povolení k pobytu na území ČR, vydané dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to zejména s odkazem na ilegální vstup žadatele na území ČR a účelově uzavřený sňatek se státní občankou ČR. Důvodem zrušení konečného správního rozhodnutí bylo nesprávné právní posouzení věci, kdy byla (dle názoru městského soudu) nesprávně aplikována hlava IVa. zákona o pobytu cizinců, namísto hlavy IV. tohoto zákona. Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil s tím, že *Zatímco správní orgány dospěly k závěru, že žádost žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu je třeba posuzovat podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (zařazeného do Hlavy IVa citovaného zákona - pozn. NSS), měl městský soud za to, že žádost žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu bylo třeba posuzovat podle ustanovení § 78 tohoto zákona (zařazeného do Hlavy IV citovaného zákona – pozn. NSS). Žalobce v žalobě skutečně uplatnil nesprávné právní posouzení učiněné správními orgány, avšak důvody nesprávného právního posouzení spatřoval v něčem úplně jiném než městský soud. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. To žalobce učinil, avšak městský soud jeho žalobě vyhověl z úplně jiných důvodů, žalobcem neuplatněných. Z obsahu žaloby vyplývá, že žalobce proti posouzení podle Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců nejenže vůbec ničeho nenamítal, ale naopak jiných jejích ustanovení se domáhal (...). V daném případě je zjevné, že důvody, pro něž městský soud napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil, nebyly skutkovými novotami a nebyly ani novotami právními, které by žalobce nemohl v žalobě uplatnit. V posuzovaném případě nedošlo (ani) k judikatornímu odklonu (...). V tomto případě však k žádné z těchto situací nedošlo. Městský soud pouze dospěl k závěru, že na žádost žalobce neměla být aplikována Hlava IVa zákona o pobytu cizinců. K tomuto závěru ovšem dospěl toliko na základě svého vlastního, byť obsáhlého a argumentačně zajímavého uvážení, nikoli na základě konstatování, že by předtím byla jiným rozhodnutím popřena dosavadní judikatura ve věcech cizineckého práva, tedy že by došlo k onomu judikatornímu odklonu. Přitom tato dosavadní judikatura aplikaci Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců na žádosti neobčanů Evropské unie, kteří mají za manžela občana ČR, implicitně schvalovala, když takto podložená správní rozhodnutí posuzovala a přezkoumávala, aniž by je z důvodu aplikace této části zákona o pobytu cizinců rušila. Příkladem může být např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. května 2007, sp. zn. 2 As 78/2006 (publ. pod č. 1335/2007 Sb. NSS), kde byla zdejším soudem zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2006, sp. zn. 11 Ca 297/2005, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy z totožného důvodu jako v nyní posuzovaném případě a podle*

těže části zákona o pobytu cizinců, kterou podala státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky z důvodu svého manželství s občanem ČR. Městský soud právním závěrem, který v dané věci zaujal, se sám odklonil od dosavadního přístupu správních soudů k této otázce, aniž by se s touto předchozí judikaturou vypořádal. Svým rozhodnutím překročil meze dané mu žalobními body a zatížil tak své rozhodnutí vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“

Výše uvedené závěry lze bezezbytku vztáhnout i na nyní projednávanou věc, neboť žalobce i zde v žalobě namítal toliko neexistenci *důvodného nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku* (spojovaného s jeho osobou), coby podmínky pro vydání zamítavého rozhodnutí ve smyslu § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Výslovně se zaměřil na ústavně konformní výklad zmiňovaných neurčitých právních pojmů a jejich zasazení do kontextu sekundárního komunitárního práva (body II. a III. žaloby); namítal též (kromě procesních pochybení) i nedůvodnost závěru správních orgánů o účelovosti jím uzavřeného manželství s občankou ČR (bod IV. žaloby). V případě posledně zmiňovaném výslovně poukazoval na speciální skutkovou podstatu zavedenou do zákona o pobytu cizinců (jeho hlavy IVa.) s účinností od 27. 4. 2006 (§ 87e) s tím, že její případná aplikace by byla vyloučena z temporálních důvodů. Nikterak tedy nezpochybňoval nepoužitelnost § 87h odst. 1 písm. b) či jiného ustanovení hlavy IVa. zákona o pobytu cizinců z důvodů nutnosti podřazení případu jiné části (hlavě) citovaného zákona. Pokud městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil právě z těchto důvodů, vykročil mimo rámec žaloby a fakticky popřel disposiční zásadu, již je řízení vedené dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. ovládáno.

Vzhledem k tomu, že ve shora zmiňované, prakticky identické, právní věci Nejvyšší správní soud zaujal stanovisko o existenci těžké procesní vady, která mohla mít vliv na zákonnost konečného rozhodnutí a s přihlédnutím k tomu, že v nyní projednávané věci zdejší soud necítí potřebu provedení judikatorního odklonu od tohoto názoru (cestou vyvolání řízení před rozšířeným senátem dle § 17 s. ř. s.), je evidentní, že ani nyní přezkoumávaný rozsudek nemůže z hlediska zákona obstát. Nezbylo tedy, než z důvodů vyplývajících z ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu